

## บทที่ 5

### สรุปและวิจารณ์ผลการทดลอง (Conclusion & Discussion)

#### เปอร์เซ็นต์ความงอกของพริกและอัตราการงอกในแปลงปลูกธรรมชาติ

หลังจากศึกษาเปอร์เซ็นต์ความงอกของพริกในแปลงทดลองธรรมชาติที่ผลิตภายใต้ระบบเกษตรเคมีและระบบเกษตรอินทรีย์ ณ มหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่าพริกพันธุ์ Chee คือพันธุ์ที่มีเปอร์เซ็นต์การงอกสูงสุดเท่ากับ 95.19 และ 94.23 เปอร์เซ็นต์ ในแปลงที่ผลิตภายใต้ระบบเกษตรเคมีและระบบอินทรีย์ ตามลำดับ ส่วนกระเจี๊ยบเขียวสายพันธุ์อื่นๆ มีค่าลดหลั่นแตกต่างกันตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาถึงระบบการผลิตพบว่าเปอร์เซ็นต์ความงอกในการทดสอบภายใต้ระบบเกษตรเคมีมีเปอร์เซ็นต์ความงอกสูงกว่าระบบเกษตรอินทรีย์เนื่องจากการป้องกันเมล็ดโดยใช้สารป้องกันเชื้อรา และแมลงเข้าทำลาย ในขณะที่การผลิตภายใต้ระบบเกษตรอินทรีย์ไม่อนุญาตให้ใช้สารเหล่านี้ (Trewavas, 2004; ดำริ ถาวรมาศ, 2547; สรพงศ์ เบญจศรี และ สมัคร แก้วสุกแสง, 2553) จึงเกิดการเข้าทำลายของโรคและแมลงได้ง่ายซึ่งส่งผลกระทบต่อความงอกของพืชได้ (Benchasri, 2011) นอกจากนี้เมื่อนำพริกไปปลูกระยะปลูกที่ต่างกันสามารถส่งผลต่อการงอกและการเจริญเติบโตของพืชได้ด้วยเช่นกัน (Olasotan, 2001)

#### ลักษณะประจำพันธุ์ของพริก 35 สายพันธุ์ภายใต้ระบบเกษตรเคมีและระบบอินทรีย์

พบว่าจากการปลูกทดสอบการประเมินผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของกระเจี๊ยบเขียว ณ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง พบว่าลักษณะรูปร่างของใบทั้ง 35 พันธุ์ที่ปลูกทดสอบภายใต้ระบบเกษตรอินทรีย์และเคมี พบว่ามีลักษณะใบเป็นใบเดี่ยว (อร่าม คัมทรัพย์, 2543; ลิลลี่ กาวีดี, 2546) และส่วนลักษณะประจำพันธุ์ของพริก ลักษณะสีของฝักแก่มี 3 สี ประกอบด้วย สีเขียวเข้ม สีเขียวอ่อน และสีเขียวยาว สอดคล้องกับการประเมินผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของ Deore *et al.* (2010); Narkhede *et al.* (2011) และ Datta *et al.* (2011)

#### ผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของพริก 35 พันธุ์ภายใต้ระบบเกษตรเคมี

จากการทดลองเพื่อประเมินผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของพริก 35 พันธุ์ภายใต้ระบบเกษตรเคมี ณ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุงในปี 255-2556 พบว่า ความสูง ความกว้างใบ ความยาวใบ กิ่งแขนง มีจำนวนฝักดีต่อต้น น้ำหนักฝักดี และขนาดลำต้น มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญในทุกลักษณะซึ่งสอดคล้องกับการรายงานของ จานุลักษณ์ และคณะ (2551) อย่างไรก็ตามลักษณะองค์ประกอบผลผลิตของแต่ละพันธุ์ที่ปลูกทดสอบมีความแตกต่างกันออกไปตามภูมิประเทศ และภูมิอากาศ (Datta *et al.*, 2011) รวมทั้งธาตุอาหารต่างๆ ก็ส่งผลกระทบด้วยเช่นกัน (Topp *et al.*, 2000) นอกจากนี้การเข้าทำลายของโรคและแมลงก็มีผลกระทบต่อการผลิตพริกที่ปลูกเปรียบเทียบระหว่างระบบเกษตรเคมีและเกษตรอินทรีย์เช่นกัน (สรพงศ์ เบญจศรี และชฎารัตน์ บุญจันทร์, 2554)

### ผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของพริก 35 พันธุ์ภายใต้ระบบอินทรีย์

จากการทดสอบเพื่อประเมินผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของพริก 35 พันธุ์ภายใต้ระบบเกษตรอินทรีย์ พบว่า ความสูง ความกว้างใบ ความยาวใบ กิ่งแขนง มีจำนวนฝักดีต่อต้น น้ำหนักฝักดี และขนาดลำต้นมีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกับการปลูกทดสอบภายใต้ระบบเกษตรเคมี อย่างไรก็ตามลักษณะองค์ประกอบผลผลิตที่ปลูกทดสอบมีความแตกต่างกันออกไปและพบว่าพริกพันธุ์ต่างๆ มีค่าผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตน้อยกว่าการผลิตภายใต้ระบบเกษตรเคมี (Deore *et al.*, 2010) ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานการปลูกทดสอบพืชระหว่างภายใต้ฤดูปลูกปกติ (เคมี) และภายใต้ระบบเกษตรอินทรีย์ โดยพบว่าค่าเฉลี่ยผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตที่ปลูกทดสอบภายใต้ระบบเกษตรเคมีมากกว่าการปลูกภายใต้ระบบอินทรีย์ (Gundopant, 2001; Datta *et al.*, 2011) หรือการเปรียบเทียบผลผลิตของถั่วเขียวก็ให้ผลเช่นเดียวกัน (Naeem *et al.*, 2006) นอกจากนี้การปลูกทดสอบเปรียบเทียบกระเจียบเขียวทั้งสองระบบคือระบบเกษตรเคมีและระบบเกษตรอินทรีย์ก็ให้ผลในลักษณะเดียวกัน (สรพงศ์ เบญจศรี, 2555ข) อย่างไรก็ตามหากพิจารณาผลผลิตและองค์ประกอบผลผลิตของพริกทั้งสองระบบแล้ว พบว่าพริกพันธุ์ Chee มีความพร้อมและเหมาะสมมากที่สุดในการส่งเสริมให้เกษตรกรในภาคใต้ของประเทศไทยปลูกเป็นการค้าอย่างจริงจังเพราะสามารถตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในท้องถิ่นได้ดี อีกทั้งให้ผลผลิตสูงในทุกๆระบบที่ทดสอบ

### สรุปและเสนอแนะเกี่ยวกับโครงการวิจัยในขั้นต่อไป

เนื่องจากโครงการวิจัยนี้เป็นโครงการระยะสั้นที่ใช้เวลาในการวิจัยเพียง 1 ฤดูกาลคือระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2555 ถึง มิถุนายน พ.ศ. 2556 ฉะนั้นสามารถศึกษาการตอบสนองของพริกได้เพียงช่วงฤดูปลูกเดียวเท่านั้น ดังนั้นหากเป็นไปได้ควรทดสอบในทุกเดือนหรือในฤดูกาลที่ต่างกัน เช่น ฤดูฝน ฤดูร้อน และ ฤดูหนาว เป็นต้น เพื่อศึกษาการตอบสนองของพริกพันธุ์ต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น